

El bitllet de vint-i-cinc pessetes

Per JOAN BLASCO I ROMA

Estirat, més que sentat, en un silló, en Peret, havent acabat els seus deures de l'escola per a l'endemà, s'entretenia ara llegint uns contes de Grimm.

En Peret era un noi que bé podia remercier a Déu per tots els béns materials de que vivia voltat. Malgrat ésser de pares treballadors, tanmateix, com a fill únic, res li mancava d'allò que ell pogués enamorar-se, res li era negat; així, doncs, amb aquesta avantatge disposava de qualsevol cosa que desitjés un infant, sense, però, no demanar mai cap disbauxa. Hem de dir, en descàrrec, també, fent honor a la veritat i posant les coses en el seu punt, que en Peret era un noi aplicat, obedient amb els seus superiors i respectuós amb tot el món i amb els seus pares. Aquests li havien ensenyat, val a dir-ho, el temor a Déu, i per això en Peret no podia ésser naturalment ni dolent ni desobedient.

Es cert, però, que ell tenia afició als llibres, i el seu cap era prou despert, tot el qual explica abastament que fos un noi que sempre anés dels primers en la seva classe. Aquest era un do que, igualment, devia agrair a Déu.

En Peret es cansà, per lo vist, de llegir i, agafant de damunt d'una tauleta que hi havia al seu costat un envelop prou gruixut, l'obrí. Dins d'ell hi havien croms i estampes. Els primers els anava col·leccionant car es tractava d'histories en vius colors i de dibuixos magnífics i moderns en els quals s'explicava la vida d'algunes bèsties, amb les seves costums i la seva manera d'ésser. Les estampes es trobaven dins l'envelop des de feia molt de temps, i les recollia per tractar-se de records de primera Comunió de molts dels seus amiguets. També, però, n'hi havia d'altres que reproduïen imatges de la Santíssima Verge i de diferents Sants i Santes.

En Peret, sens dubte, seria un bon minyó de cap a peus.

En aquell moment sentí trucar a la porta. Per l'hora que era, segurament es tractaria del seu pare que tornava del

despatx. Sens deixar l'envelop de les seves mans, s'en anà cap al rebedor.

Sa mare havia ja obert la porta que donava al replà de l'escala, i en Peret veié que no es tractava del seu pare.

Era una dona, pobrement vestida, d'ulls enfonsats, jove encara, però amb la senyal inesborrable d'haver patit prou i, segurament, també de passar fam. I no anava sola: l'acompanyava un infant— seria el seu fill, sens dubte— d'uns sis o set anys. El pobrissó també feia llàstima. Les seves espadnyes ensenyaven dos forats que Déu n'hi dó, talment com si les haguessin foradat els ratolins; no portava mitjons. El seu pantaló era apedaçat de més d'una banda i el seu gec era més propi d'un noi de dotze anys que no pas d'ell.

I era simpàtic aquell infant, amb una mirada clara i serena!

En Peret, que s'el mirava, es donà compte que els ulls d'aquell infantó eren fixats en l'envelop que contenia els croms i les estampes, de les quals en sobressortien algunes. Ah! Devia ésser això el que cridava l'atenció d'aquell pobrissó infant!

En Peret, mogut per un sentiment caritatiu, se li apropà.

—Cóm et dius?

Aquell infant, al sentir la veu d'en Peret, d'aquell noi tan ben vestit, s'agafà a la falda de la seva mare i, aixecant els ulls envers ella, la mirà fixament, com demanant-li què devia fer.

— Respon-li, fill meu — digué la seva mare.

El noi obrí la boca per a dir:

— Miquel-Angel.

Miquel-Angel! Que n'era de bonic aquell nom!

La mare d'en Peret, mentre tant, entrà a l'interior del pis i, al cap d'una estoneta, tornava amb un bon troç de pa i un parell de petites llonganisses.

— Prengui, bona dona.

— Gràcies, senyora — agrafà aquella infel·lix, que pot ésser es veia obligada per les circumstàncies a viure de la almoïna, — Déu vos ho pagui.

I féu acció d'anar-s'en.

El seu fill, però, no semblava pas haver-se donat compte de res. Continuava allí mirant fixament aquells vius colors que sobressortien de l'envelop que en Peret tenia en les mans. Aquest, sobtadament, compregué que ell també devia fer quelcom i, allargant la mà:

— Pren, per a tú, Miquel-Angel, ho vols? — li digué, donant-li l'envelop.

Els ulls d'en Miquel-Angel es feren com a taronges. No podia creure-ho que allò fos per a ell. Per a ell! En Miquel-Angel només podia permetre's el luxe de mirar aquelles coses, des del carrer estant, als aparadors que les exhibien, tota aquella sèrie de croms i d'estampes, que eren tan boniques i que a ell tant li agradaven.

— De veritat que m'ho dones? — preguntà, encara incrèdul.

— Es clar que sí. Són per a tú, ja t'ho he dit.

— Oh, moltes gràcies!

— Gràcies, senyora — remarcà novament aquella pobre dona, — i al vostre fill també, per ésser tan generós.

I s'en anaren els dos, mare i fill, plorant llàgrimes d'agraïment i de felicitat, sobretot en Miquel-Angel. I per tant poca cosa!

A l'endemà els pares d'en Peret trobaren un paper que devien haver tirat per sota la porta, i que deia així:

«Senyora: Ací té aquest bitllet de vint-i-cinc pessetes que el meu filllet estrobà dins l'envelop de croms i d'estampes que sens dubte el fill de vostè hauria oblidat dins el mateix. M'ha faltat temps per a tornar-li aquests diners per a evitar-li qualsevol malentès de vostè envers el seu fill. Novament prego a Déu els recompensi per el seu bon cor.»

Res més.

Es cert que hi havia incorreccions en l'escriptura d'aquella nota, tot i essent tan breu. Però, quina importància tenien aquelles faltes gramaticals al costat d'un exemple tan clar d'honradesa intatxable!

Compre GRATIS en Tejidos SANS Herreros, 28
Vilafranca